

ning for Folkethinget. Der er en anden Side af den Form, hvorunder Finantsloven fremtræder, der tillige efter visse Medlemmers Anskuelse har en finantfiel Betydning; det er de separate Fonds, hvortil jeg her sigter. Der er iaar — hvad jeg skal yde min Anerkjendelse — af Ministeren indbraget en Separatfond, nemlig Befordringsvæsenets Fond, men ved Siden deraf er der under Cultusministeriet i den Grad holdt paa en Separatfond, at man har ligesom gjort det til en juridisk Person, der skulde antages at kunne staae i et Contractforhold til Staten. Dette har bevæget Regjeringen til paany at foreslaae optaget en Post paa 7,625 Rd., nemlig Statens Tilskud til Seminariefonden, der ifjor blev udstedt, idet man lod de Midler, som behøvedes til Seminariernes Bestaaen, udrede af Soro Academiis Overskud. Man har i saa Henseende beraabt sig paa, at Halvandenstillingsafgiften paa det kongetiendeydende Hartkorn var paalagt netop til Fordeel for Seminarierne, at denne Afgift altsaa var Statskassen uvedkommende, og Sp. 591—94 i Anmærkningerne vil man finde den Antydning, at Regjeringen har den Formening, at det kun har været for det enkelte Aar at Rigsdagen har villet nægte denne Bevilling, men ikke derimod for bestandigt har villet „udbrage Statskassen for Dypfyldelsen af denne, som det nærmest synes, contractmæssige Forpligtelse.“ Det er kun et mindre Punkt, hvorefter Talen her er, men det er Udtryk for et Princip, der skjuler sig deri — eller rettere sagt, ikke skjuler sig, men træder aabenlyst frem — et Princip, som gjør sig gjældende hos Ministeriet, og det er derfor jeg har villet fremdrage det ved denne Sagens første Behandling. Jeg troer, at en Institution, der er indsat ved Lov, forandres ved Lov og kan hæves ved Lov og hvis Indtægter ydes af Statskassen under forskjellige Former samt fra forskjellige Kilder, ikke paa nogen Maade kan siges at være en saadan juridisk Person, at den kan antages at have erholdt en contractmæssig Ret overfor Statskassen. Læg Mærke til, at om man end lader Halvandenstillingsafgiften indflyde umiddelbart i Statskassen, bliver Resultatet alligevel, at enhver Udgift,

som Seminariernes Bestaaen trænger til, udredes af Statskassen. Det er blot under en anden Form, og det vilde dog være vel meget at forlange fra en saadan Separatfonds Side, at Staten ikke skulde lade forandre den Form, under hvilken den vil yde sit Bidrag til denne ved Lovgivningsmagten indstiftede Anstalt. — Endelig er der et tredje Punkt, som ogsaa tildeels angaaer Formen, men som tillige har en reel finantfiel Betydning, nemlig det, at Finantsloven ikke er fuldstændig, idet der er store Poster, som ikke findes opførte paa den, hverken for Indtægten eller for Udgiften. Jeg havde ifjor tilligemed andre Medlemmer af Finantsudvalget stillet Forslag om at optage f. Ex. den største Deel af de Midler, hvori Statens Understøttelse til Folkekirken bestaaer, men jeg skal her kun nævne dette, idet jeg forbeholder mig i sin Tid, under Sagens Gang, atter at stille Forslag i saa Henseende. Der er ligeledes Stiftelser, som fra Først af ere blevne til ved Tilskud af Statens Midler, over hvilke absolute Konger have disponeret, men som man nu søger at holde Hævd over til Fordeel for enkelte Stænder i Landet paa andre Statsborgeres Beføstning; ogsaa disse Stiftelsers Midler mener jeg maae optages paa Finantsloven, og der skal atter blive stillet Forslag derom fra min Side under Sagens videre Gang. — Det forekommer mig, at den finantfielle Stilling er saadan, at det maa tages under nøieste Overveelse, hvorfra der kan vindes yderligere Indtægt for Staten, og hvorledes der kan faaes en friere Raadighed over Statens Midler, idet det dog er aabenbart, at naar Raadigheden over alle Midlerne er paa een Haand, kan der ganske anderledes tages Sparommelighedshensyn, end naar disse ere fordeelte under mange forskjellige Herrer.

Hvad nu selve Finantslovsforlagets Indhold angaaer, skal jeg ikke nægte, at det er meget lidet trøstende Ord, som den høitærede Finantsminister med en paafjønnelessværdig Sigefremhed har fremsat for os, og som findes i Folkethingstidenden Pag. 100, hvor han siger: „Skulde jeg iøvrigt give nogen almindelig Charakteristik af de Bevægelser, som Fi-